

Hình ảnh hội NĐCLNH ở Melbourne:

Ban Chấp hành (từ trái): Phạm Công Đẳng, Nguyễn Thị Ngọc Anh, Thái Văn A, Điểm Lê, Nguyễn Thành Báu

Họp mặt thường niên

TRUNG HỌC NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU - MỸ THO

Một thoáng nhớ về Thầy Cô, Bè Bạn ...

Hồi ức sơ sài: Nhớ gì viết nấy ...

Mai Khánh Thư - Phạm Doanh Môn

LỜI THƯA:

Canberra đang giữa hạ, nhưng những ngày đầu Xuân Nhâm Thìn, thời tiết tương đối dịu mát ...

Nghỉ làm mấy ngày tết. Ngồi trước bàn phím computer ..., ký ức đưa tôi về quá khứ hơn 40 năm về trước trên đại lộ Hùng Vương với ngôi trường trung học công lập đồ sộ của thành phố xinh đẹp Mỹ Tho: **trường trung học Nguyễn Đình Chiểu**. Tôi chợt nghĩ rằng - cũng như tôi - nếu những ai đã từng mài đũng quần dưới mái trường này thì ít nhiều cũng có những kỷ niệm buồn vui về ngôi trường thân yêu này.

Mới đó mà đã gần 42 năm trôi qua, kể từ ngày tôi rời ngôi trường này.

Trung học Nguyễn Đình Chiểu thân thương của tôi ơi! Trải qua bao chuyện bể dâu, thầy cô, bè bạn ai còn ai mất? Hôm nay, ngồi viết lại những dòng này, biết bao kỷ niệm đẹp của thời học trò bỗng trở về và gợi nhớ trong tôi. Đối với tôi, những kỷ niệm này một "tài sản quý giá" mà tôi luôn chắt chiu, trân trọng! Thỉnh thoảng, khi nhàn rỗi tôi lại lôi ra "gặm nhấm" và cảm thấy rất vui khi có cái "gia tài" này.

Thưa quý thầy cô và bè bạn,

Hồi ức này viết về những sự việc xảy ra trên 40 năm dựa vào bộ nhớ sơ sài của một người đã bước qua tuổi "sáu bó" (mượn chữ của nhà văn Hoàng Hải Thủ). Có thể có những điều đúng và chắc chắn cũng có những sai sót. Rất mong được quý thầy cô và bè bạn niệm tình bỏ qua và giúp đỡ bổ sung những thiếu sót. Đây chỉ là hồi ức sơ sài, nhớ gì viết nấy ... những lời tâm tình mộc mạc của một học sinh viết về ngôi trường yêu dấu ngày xưa.

Và bây giờ xin mời thầy cô, bè bạn cùng dạo bước vào vùng ký niệm ngày xưa!

Xin chân thành cảm tạ.

Phạm Doanh Môn

Trước hết, xin được nói sơ qua về cái duyên tôi đến với trường trung học NĐC:

Gia đình tôi vốn sinh sống ở tỉnh Kiến Tường, một tỉnh lỵ nhỏ bé nằm cạnh sông Vàm Cỏ Tây (bây giờ là huyện Mộc Hóa, thuộc tỉnh Long An). Tôi theo học bậc trung học tại trường trung học Kiến Tường từ lớp đệ thất tới lớp đệ nhị (tức lớp 6 tới lớp 11). Sau khi học xong lớp đệ nhị và đậu tú tài I thì tôi được chuyển lên học tiếp lớp đệ nhất tại trường trung học NĐC, vì khi đó trường trung học Kiến Tường chưa có lớp đệ nhất.

Vào trường NĐC, tôi được xếp vào lớp đệ nhất B2 (ban toán – Pháp Văn) và học tại dãy lớp phía bên phải khi đi từ cổng vào, đối diện hơi xέo với dãy văn phòng. Tôi có hơi bỡ ngỡ khi bước vào ngôi trường lớn này. Lớp tôi học gồm khoảng phân nửa là các học sinh NĐC học tiếp lên, phần còn lại là học sinh từ các trường khác chuyển đến và muốn được nhận

vào thường phải đậu tú tài I hạng bình thứ trứ lên. Vì vậy trong lớp tôi có nhiều học sinh rất giỏi, có ba bạn đậu tú tài I hạng ưu là Lê Quang Liệt, Nguyễn Văn Thạnh và Trần Văn Lộc, số còn lại phần lớn đều đậu hang bình thứ hoặc bình.

Bây giờ xin được lần lượt ghi lại:

VỀ BAN GIÁM HIỆU

Ban giám hiệu gồm thầy hiệu trưởng, thầy giám học, thầy tổng giám thị và các thầy giám thị

Thầy hiệu trưởng Phan Đình Huân

Hình như là giáo sư Pháp Văn. Thầy hơi to con nhưng không cao lăm và có nước da sám nắng. Thầy rất hiền và ít la rầy học sinh. Sau khi tôi rời trường NĐC, nghe nói thầy về làm việc ở nhà trung học. Nhà thầy ở Sài Gòn trên đường Lạc Long Quân, quận 11 khá gần nhà tôi, trong thời gian học ở Sài Gòn, thỉnh thoảng tôi có ghé nhà thầy vì con của thầy – Phan Đình Huân - học chung lớp đệ nhất B2 với tôi.

Thầy giám học Lâm Văn Bé

Là giáo sư sử-địa. Thầy luôn đeo kính cận dây, ít cười và có vẻ nghiêm nghị. Học trò rất sợ khi có chuyện gì phải lên gặp thầy! Thầy không dạy lớp nhưng thầy là giáo sư sử-địa giỏi và thầy có in sách luyện thi sử-địa tú tài II bán rất chạy.

Sau khi thầy Huân đổi đi thì thầy Bé lên làm hiệu trưởng và sau này làm chánh sở học chánh rồi trưởng ty văn hoá giáo dục tỉnh Định Tường. Nghe nói thầy cùng quê có bà con rất gần với phu nhân cựu tổng thống Nguyễn Văn Thiệu. Thầy hiện định cư ở Canada và thầy rất tích cực sinh hoạt trong hội NĐC-LNH Canada.

Rất tiếc tôi không còn nhớ tên thầy tổng giám thị.

Ngoài thầy hiệu trưởng và thầy giám học, chúng tôi còn thường xuyên gặp các thầy giám thi. Các thầy giám thị phụ trách trông coi kỷ luật. Trong số các thầy giám thi, tôi nhớ nhất thầy Khánh (tôi quên họ!). Thầy rất khó nên chúng tôi đặt cho thầy biệt danh "Cò Khánh". Với biệt danh này chúng tôi có ý nói thầy như cảnh sát (police) vậy. Mỗi sáng, thầy Khánh thường đứng trước cổng trường nhìn học sinh vào trường, học sinh nào không bỏ áo trong quần hoặc bỏ áo trong quần hơi luộm thuộm hoặc quên đeo phù hiệu thì đều bị thầy Khánh chiếu cố gọi vào ngồi ở phòng giám thi chờ tới khi nào học sinh vào hết thầy mới trở vào giảng "moral". Học sinh nào không có phù hiệu phải trở về nhà, học sinh nào không bỏ áo trong quần thì phải sửa lại rồi mới được vào lớp! Riêng tôi, có một lần vì được nghỉ học hai giờ đầu nên la cà ra chợ Mỹ Tho chơi do đó bỏ áo bên ngoài quần cho có vẻ người lớn. Gần tới giờ học, nghĩ thầy Khánh không còn ở cổng trường nữa nên cứ tình bơ để áo ngoài quần vào trường... nhưng không ngờ vừa bước vào cổng đã thấy thầy Khánh xuất hiện và gọi vào phòng giám thi. Hôm đó, thầy Khánh định gửi tôi lên phòng giám học vì thầy nói lớp lớn phải làm gương cho lớp nhỏ! Hú vía!!!

VỀ NHỮNG THẦY CÔ CỦA TÔI

Thầy Bùi Văn Chi

Năm học đệ nhất tôi được học toán với ba thầy. Thầy Chi dạy môn Hình học với số giờ nhiều nhất (4 giờ/tuần). Thầy Chi dáng người thấp nhưng trông khá bệ vệ, thong thả. Thầy là một trong vài giáo sư toán nổi tiếng của thành phố Mỹ Tho. Thầy thường mặc áo sơ mi có đai nhô ở cuối gấu và bỏ ngoài quần. Thầy đến trường bằng chiếc xe Vespa màu xanh. Thầy ít nói và khá nghiêm nên chúng tôi cũng hơi sợ. Khi lên lớp, lúc nào thầy cũng mang một cây com-pa gỗ và

một cây bút ăng-ten. Tuy mang theo com-pa nhưng không hiểu sao thầy cũng ít dùng tới vì tôi thấy thầy vẽ vòng tròn không dùng com-pa nhưng "rất tròn". Khi vẽ hình xong, thầy kéo cây bút ăng ten ra, dùng nó chỉ vào hình vẽ để giảng bài. Thầy giảng kỹ càng, chậm rãi và dễ hiểu. Thầy thường quan sát chúng tôi, nếu thấy ngơ ngác chưa hiểu thì thầy lại từ tốn giảng lại. Khi vẽ hình, thầy dùng nhiều phấn màu và những đường nét đậm, nhạt làm cho hình rõ ràng. Tôi học được nơi thầy về phong cách dạy toán và đã đem ra áp dụng khi đi dạy. Vào những tuần cuối cùng thầy thường đem những đề thi tú tài toán trong sách Pháp để chúng tôi làm thử vì thầy biết đề thi toán tú tài thường tương tự với đề thi toán tú tài Pháp. Thường khi chúng tôi muốn hỏi thêm thầy về một bài toán nào thì thường phải đưa sách cho thầy xem đâu bài rồi thầy mới giải. Nếu chỉ đọc hoặc viết ra giấy thì thầy từ chối không giải. Tôi nghĩ vì thầy sợ chúng tôi ghi chép lại không đầy đủ, vì nếu thiếu một điều kiện có khi bài toán không giải được làm mất thời giờ!

Ngoại trừ những gì cần hỏi thầy về toán, chúng tôi ít dám nói chuyện với thầy. Nghe nói trước khi về dạy ở NĐC, thầy là chánh thanh tra phòng mật của Nha khảo thí (phòng lựa chọn, in ấn đề thi tú tài).

Cách đây vài năm, qua hội NĐC-LNH Pháp, được biết thầy đã qua đời tại Pháp. Xin được gửi những dòng này như là nén hương lòng muộn màng đến người thầy đáng kính của chúng tôi.

Thầy Nguyễn Hữu Thông

Chúng tôi được thầy Thông hướng dẫn môn đại số và giải tích. Thầy Hữu Thông dáng người cao ráo, hoạt bát và nhanh nhẹn với giọng nói rõ ràng, sang sảng. Thầy rất vui tính và có vẻ gần gũi với học trò. Thầy Chi và thầy Hữu Thông là một cặp giáo sư toán giỏi và nổi tiếng ở Mỹ Tho

thời đó. Tôi biết thầy Hữu Thông, ngoài những giờ dạy ở NDC, hầu hết thời giờ còn lại, thầy dạy ở các trường tư và các lớp luyện thi tú tài khác (như lớp luyện thi Pascal nổi tiếng cuối đại lộ Hùng Vương). Thầy giảng bài rất mạch lạc và dễ hiểu. Tôi giỏi môn đại số là nhờ thầy.

Vẫn còn nhớ, ngày dạy đầu tiên, thầy cho làm một thử một bài tập kiểm tra. Hôm đó tôi làm bài khá. Tuần sau trả bài lại và chỉ có mình tôi làm đúng gần hết bài. Thầy gọi tên và khen tôi trước cả lớp làm tôi hơi mắc cở... nhưng cũng khoái chí và nở lỗ mũi!

Tôi nghe nói hiện nay thầy vẫn còn sinh sống ở thành phố Mỹ Tho.

Thầy Nguyễn Quốc Thông

Thầy Quốc Thông dạy môn số học. Mỗi tuần chúng tôi được học với thầy 2 giờ. Thầy Quốc Thông dáng người cao, một chút nghiêm nghị, thầy cận thị khá nặng, luôn đeo kính gọng nhỏ. Giọng Hà Nội nhỏ nhẹ, đều đều đôi khi làm cho chúng tôi hơi buồn ngủ. Một phần môn số học cũng hơi khô khan nên không lôi cuốn chúng tôi nhiều! Ngoài những giờ dạy ở NDC, thầy thường về Sài Gòn để tiếp tục hoàn tất chương trình cao học toán ở trường đại học khoa học. Nghe đồn thầy học rất xuất sắc và năm sau thầy đã tốt nghiệp cao học toán với hạng danh dự.

Thầy là bạn thân của thầy Nguyễn Trần Trác, giáo sư lý-hóa trường nữ trung học LNH thời đó. Tôi thường hay gặp hai thầy đi chung với nhau trên đại lộ Hùng Vương. Mới đây, tôi được thầy Trác cho biết, thầy Quốc Thông đã sang định cư bên Mỹ và khi sang Mỹ, dù đã lớn tuổi nhưng thầy vẫn ghi danh học thêm về toán và đã hoàn tất học vị tiến sĩ toán hạng ưu. Thầy là một tấm gương miệt mài học tập cho chúng tôi noi theo.

Thầy Nguyễn Văn Kiến

Thầy Kiến hướng dẫn chúng tôi môn lý-hóa. Thầy rất điển trai và ăn mặc lịch sự đúng mốt. Thầy là giáo sư hướng dẫn lớp tôi năm đó. Là một giáo sư lý-hóa nổi tiếng nên cũng như thầy Hữu Thông, thầy khá bận rộn với những giờ dạy ở các trường tư thực và các lớp luyện thi tú tài. Bài giảng của thầy rất rõ ràng và mạch lạc. Thầy rất vui tính và thích "nói lái". Khác với những giáo sư khác khi vào lớp thường đọc tên học sinh trong sổ điểm danh, thầy Kiến không làm như vậy mà chỉ gọi trường lớp hỏi một câu ngắn "ai vắng?". Mấy ngày đầu chúng tôi không hiểu nhưng sau này mới biết là thầy dùng lối nói lái. Khi giảng về lý-hóa, đôi khi thầy hay phụ đề thêm những chuyện "tiếu lâm" để minh họa thêm cho lý thuyết vào làm cho cả lớp cười bể bụng. Trong giờ thầy, thỉnh thoảng mấy thằng bạn "trời đánh" hay phá tôi, chúng thường thưa với thầy: "Thưa thầy, Môn nó viết bài không chừa /ề!". Thầy không nói gì mà chỉ cười mím chi. Bài thi lý-hóa tú tài II năm đó tôi được điểm gần tối đa cũng chính là nhờ thầy cho chúng tôi luyện tập làm bài thi thử rất nhiều.

Cách đây mười mấy năm được tin thầy mất trên đường vượt biên. Chúng tôi thật đau buồn khi biết được hung tin này. Nguyên cầu hương hồn thầy được về chốn vĩnh hằng.

Thầy Phúc (xin lỗi tôi quên họ của thầy)

Thầy Phúc dạy Pháp Văn (sinh ngữ 1) lớp tôi. Thầy dáng người cao nhưng hơi gầy, nhát nhác giống thi sĩ Vũ Hoàng Chương. Có lẽ do ảnh hưởng của nền giáo dục Pháp nên tôi thấy thầy khá nghiêm. Khi đi dạy lúc nào thầy cũng thắt cà vạt chỉnh tề, đôi khi mặc vest nữa. Thầy luôn luôn xách một cái cặp trong đó có nhiều tranh ảnh nước Pháp và luôn luôn có cuốn tự điển La rousse dày cộm. Trong giờ Pháp Văn,

thầy trò đều phải sử dụng tiếng Pháp, hầu như không nói tiếng Việt. Tôi vốn không nói giỏi tiếng Pháp nên cũng hơi ngán giờ thầy, mặc dù tôi làm bài khảo sát (etude text) thường được điểm cao. Vẫn còn nhớ câu danh ngôn "Nul ne peut se vanter de se passer des autres" tạm dịch là "Không ai có thể tự hào là mình không cần đến người khác" mà thầy hay nói để nhắc nhở chúng tôi về tính khiêm tốn mà mọi người cần có.

Từ ngày rời trường NĐC tôi không được tin gì về thầy nữa.

Thầy Lê Phú Thứ

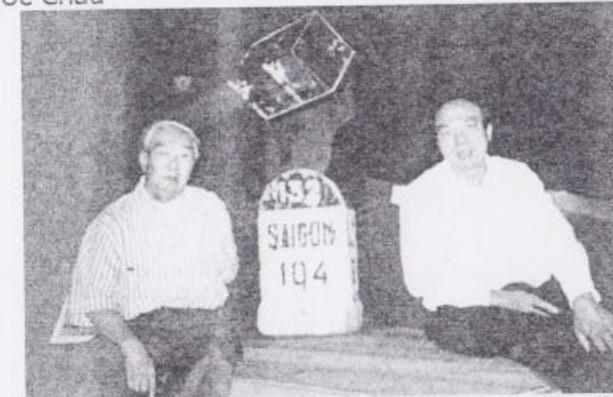
Thầy Thứ là giáo sư Anh Văn nổi tiếng của trường NĐC và cả thành phố Mỹ Tho thời đó. Thầy rất vui tính và gần gũi với học trò. Thầy thường gọi học sinh là "chú". Tôi nghĩ thầy gọi vậy vì thầy coi chúng tôi như những người em của thầy. Trước đây tôi hơi kém về môn Anh Văn nhưng sau một năm được thầy Thứ hướng dẫn tôi trở thành học sinh giỏi về môn này đến nỗi thầy cũng phải ngạc nhiên. Có thể vì vậy mà ba chục năm sau khi gặp lại thầy ở Úc thầy vẫn còn nhận ra tôi. Mặc dù năm đệ nhất, môn Anh Văn (sinh ngữ 2) chỉ có hệ số 1 nhưng nhờ thầy có phương pháp giảng dạy lôi cuốn cộng với sự thương yêu, gần gũi học trò nên lớp tôi nói chung và cá nhân tôi nói riêng, đều cố gắng học môn này và cả lớp đều tiến bộ thấy rõ. Riêng tôi năm đó, từ một học sinh "thường thường bậc trung" về môn này đã trở thành một học sinh giỏi về Anh Văn và cuối năm tôi đã đạt điểm cao trong kỳ thi tú tài II.

Thầy Lê Phú Thứ sang định cư ở thành phố Melbourne (Úc) đầu thập niên 80. Thầy là cố vấn của hội NĐC-LNH Úc Châu và với vai trò này thầy đã giúp hội nối kết lại với quý thầy cô và các cựu học sinh. Thầy rất tích cực tham gia các sinh hoạt của hội. Thầy còn sinh hoạt trong hội cựu học sinh Petrus Ký nữa. Qua những bài viết, tôi thấy tên thầy được

Hoài niệm về một thời đã qua

nhắc nhở rất nhiều. Điều này chứng tỏ học sinh rất thương yêu và kính trọng thầy.

Cuối năm 2000, trên đường đi Sydney tham dự buổi phát hành đặc san trường Petrus Ký, thầy cô có ghé Canberra thăm tôi và các bạn tôi. Sau đó tôi cũng còn được gặp thầy cô vài lần nữa trong các dịp ra mắt đặc san của hội NĐC-LNH Úc Châu

Hình chụp với thầy Lê Phú Thứ 11/2000 tại viện bảo tàng chiến tranh nhân dịp thầy cô ghé thăm Canberra. Đây là dịp hội ngộ thầy trò sau 30 năm.

Thầy đã vẽ cõi vĩnh hằng cách đây gần năm năm. Sự ra đi của thầy đã để lại bao nhiêu tiếc thương cho quý thầy cô và học sinh NĐC-LNH Mỹ Tho.

Thầy Trần Quang Minh

Thầy Minh dạy môn Triết. Dáng người thầy nhỏ nhắn. Thầy có bộ ria đẹp và luôn được chăm sóc cắt tỉa rất khéo. Thầy nói ít và có pha chút "gàn gù". Đúng là giáo sư triết! Học trò chúng tôi thường lén gọi "thầy Minh Râu". Cũng có thể trong trường còn có thầy khác trùng tên nên gọi vậy cho dễ phân biệt. Môn triết vốn khô khan nhưng nhờ phương pháp giảng dạy linh hoạt pha chút khôi hài nên chúng tôi rất thích

giờ học này. Nói ra điều này không biết có đúng không nhưng rõ ràng tôi bị ảnh hưởng khi thầy dạy môn lý luận học, thầy nói đại ý toán chỉ là môn khoa học thuần lý, do đó chỉ dựa vào một số tiên đề ban đầu rồi từ đó cứ suy luận tiếp nỗi ra những định lý ... và như vậy không cần biết đến những gì xảy ra chung quanh ta. Thậm chí, có thể khởi đầu nếu nói 2 nhân 2 là 5 thì từ đó người ta vẫn có những chuỗi lý luận tiếp theo được ... Điều này khác với những môn lý-hóa, vạn vật là những môn khoa học thực nghiệm nên có liên hệ đến những sự vật chung quanh. Chính vì hiểu như vậy mà sau này lên đại học tôi không còn mặn mà với môn toán nữa mặc dù ở trung học tôi luôn xuất sắc về môn này! Tôi rất thích học triết và lối dạy triết của thầy Minh.

Sau khi rời trường NĐC, tôi nghe nói thầy Minh là giám học của trường. Được biết thầy đang định cư ở Mỹ. Thời gian trước đây, thầy là hội trưởng hội ái hữu NĐC-LNH Mỹ. Hy vọng một ngày nào đó có dịp được gặp thầy trên xứ cờ hoa..

Thầy Vũ Tuyên

Thầy Vũ Tuyên gốc người Hà Nội nhưng không hiểu sao họ tên thầy chỉ có hai chữ. Thầy dạy môn sử-địa. Thầy giảng bài như diễn thuyết khiến chúng tôi cứ há mồm nghe vì hấp dẫn quá! Đặc biệt khi dạy về sử, thầy kể lại những trận đánh trong thế chiến thứ nhất, thứ hai cứ như thật. Học trò cứ ngồi nghe mà không phải ghi chép nhiều nên rất thích. Vào lớp thầy thường nói thao thao bất tuyệt do đó thầy thường bị thiêu giờ. Tôi để ý thấy thầy ghi trong sổ đầu bài tựa bài dạy nào thì phải vài tuần sau thầy mới dạy tới bài đó! Nói theo lối nói bây giờ thì thầy luôn luôn bị "cháy giáo án!". Năm đó môn sử-địa thi theo lối trắc nghiệm nên cũng dễ thở cho chúng tôi! Sau khi rời trường NĐC tôi không tin tức gì về thầy nữa.

Rất tiếc tôi không còn nhớ thầy (hay cô) dạy môn vạn vật cũng như môn thể dục. Nếu các bạn nào còn nhớ xin bổ sung giúp.

VỀ BÈ BẠN CỦA TÔI

Như đã nói ở trên, tôi chỉ học ở NĐC có một năm lớp đệ nhất, hơn nữa đây là năm cuối bậc trung học nên hầu như chúng tôi mọi người ai cũng lo tập trung học do đó không có những sinh hoạt chung với nhau như những lớp dưới. Lớp đệ nhất B2 gồm phân nửa là học sinh NĐC học tiếp lên, còn lại là học sinh từ các trường tư thực khác và để được nhận vào học thì phải đậu tú tài I từ hạng bình thứ trở lên do đó lớp chúng tôi có nhiều học sinh giỏi. Các bạn tôi và ai cũng miệt mài đèn sách để hy vọng cuối năm đạt được mành bằng tú tài II hạng cao để có cơ hội bước vào trường đại học mình muốn. Tôi còn nhớ tên một số bạn như Lê Quang Liệt, Nguyễn Văn Thạnh, Phạm Văn Lộc, Trần Hữu Đức, Phan Đình Huân, Trần Mạng, Nguyễn Văn Hòa, Cung Đình Hồng, Ngô Hồng Nho, Nguyễn Thanh Kỳ ...

Nguyễn Văn Thạnh, dáng người to con, đẹp trai, em của Nguyễn Quang Hưng, Thạnh học nhảy lớp đệ tam và thi tú tài I đậu hạng ưu, gia đình Thạnh có tiệm vàng ở chợ Mỹ Tho. Nghe nói Thạnh học Dược và bây giờ đang là một đại gia thành công ở thành phố Mỹ Tho. Thạnh đúng là mẫu người "đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi!".

Phạm Văn Lộc người nhỏ nhắn, ít nói, hình như học Luật rồi chuyển qua học quốc gia hành chánh.

Trần Hữu Đức, bạn học chung với tôi ở Trung học Kiến Tường, học rất giỏi, Đức học chứng chỉ MGP ở đại học khoa học đậu hạng bình thứ (không có ai đậu bình chứng chỉ này!), sau đó vào đại học sư phạm đệ nhị cấp ban toán đại học sư phạm Sài Gòn, ra trường năm 1974 về dạy ở trung

học Kiến Tường là quê của Đức. Bây giờ Đức đã nghỉ dạy, đang ở thành phố Long An và là giám đốc một công ty cung cấp phân bón cho tỉnh Long An. Cũng là một đại gia có cỡ. Đức nhậu có hạng nên trong nhà Đức luôn luôn có hàng tá chai rượu tây hảo hạng. Nghe nói Đức đã phải vào nhà thương cắp cứu vài lần về chuyện rượu này! Đầu năm 2011, khi gia đình tôi về VN, tôi có gặp và nhậu với Đức vài tiếng. Hôm đó, có lẽ vì sau 40 năm mới gặp lại nhau, vui quá nên Đức và tôi uống hơi nhiều và khi về Đức bỏ quên cặp tách trong đó có một ít giấy tờ và tiền bạc. Khi biết và trả lại thì chiếc cặp không còn nữa!

Trần Hữu Đức và tôi trên đường đi dự cuộc họp mặt cựu giáo chức và học sinh Trung học Kiến Tường dịp Tết Tân Mão 07/2/2011. Đức và tôi học chung với nhau từ lớp đệ thất tới đệ nhất tại hai trường trung học Kiến Tường và Nguyễn Đình Chiểu và đây là lần gặp mặt lại sau 40 năm! Người còn lại trong hình là anh Trần Văn Ngõi cũng là một cựu học sinh đồng thời cũng là cựu giáo sư NĐC nữa đó nghe. Anh Ngõi là giáo sư vạn vật NĐC 1972.

Phan Đình Huân là con thầy hiệu trưởng Phan Đình Huấn, Huân rất giống thầy Huấn. Cũng như Thạnh, Huân học nhảy lớp đệ tam để thi tú tài I. Huân rất hiền. Huân học đại học

khoa học, trong thời gian học ở Sài Gòn, thỉnh thoảng Huân và tôi có đến nhà nhau chơi.

Các bạn **Lê Quang Liệt, Trần Mạng, Nguyễn Văn Hòa, Cung Đình Hồng** ... tôi chỉ gặp lần cuối trong các lớp luyện thi vào đại học ở Sài Gòn giữa năm 1970. Không biết bây giờ các bạn này ở đâu? Ai còn, ai mất?

Ngô Hồng Nho định cư ở thành phố Brisbane và đã mất cách đây mấy năm. Mặc dù cùng sinh hoạt trong hội NĐC-LNH Úc Châu nhưng tôi không nhớ Nho và chúng tôi cũng chưa có dịp nói chuyện với nhau. Sau khi Nho mất, nghe anh Thẩm kể thì tôi biết Nho học cùng lớp đệ nhất B2 với tôi. Thật đáng tiếc!

Riêng về trường hợp **Nguyễn Thanh Kỳ** thì khá hy hữu, Kỳ và tôi cùng sinh sống ở thủ đô Canberra (Úc), cùng sinh hoạt trong hội NĐC-LNH Úc Châu nhưng chúng tôi mới biết cùng học chung lớp đệ nhất B2 cách đây vài năm. Kỳ rất hiền và ít nói, hiện Kỳ đang làm việc ở sở bưu điện Canberra. Chúng tôi vẫn thường xuyên tới nhà nhau chơi khi có dịp. Phu nhân của Kỳ, chị Nguyễn Thị Duyên cũng là một cựu học sinh LNH. Chị Duyên đang là một manager ở sở bưu điện Canberra.

Lời kết:

Trải qua một cuộc bể dâu, thầy cô tôi, bạn bè tôi, ai còn, ai mất? Nếu có bạn nào đọc được những dòng này xin tin cho nhau nhé. Thời gian cũng không cò nhiều, hy vọng trái đất tròn và chúng ta còn cơ hội gặp lại thầy cô bạn bè ngày xưa.

*Canberra những ngày đầu xuân Nhâm Thìn
Mai Khánh Thư - Phạm Doanh Môn*